

Arrest

nr. 82 833 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VLAEMINCK, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, M. S. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 24/02/1973 te Khassav-Yurt geboren en bent met A. R. (...) (OV X) gehuwd.

Tijdens de Eerste Tsjetsjeense oorlog bracht u tot 1996 kleren naar de strijders. Verder hielp u gevluchte Tsjetsjenen die in Dagestan aankwamen.

Vanaf 1999 (Tweede Tsjetsjeense oorlog) bracht u voedsel en medicijnen naar de strijders. In 2001 stopte u met deze activiteiten.

Niettemin leefde u vanaf 1999 ondergedoken omdat u gehoord had dat u op een lijst van gezochte personen stond. Ook werden er vanaf dan op regelmatige basis huiszoeken gedaan door verschillende diensten die op zoek waren naar u.

In mei 2005 werd u thuis opgepakt en naar de wijkafdeling van de politie gebracht. In dat gebouw ressorteerden meerdere veiligheidsinstanties zoals de politie, de Fsb en de Omon. U werd naar een kelder gebracht en werd er door meerdere instanties ondervraagd. U kreeg de keuze om te worden beschuldigd van moord, terrorisme of wapenhandel.

Na 2 nachten wist uw advocaat u vrij te kopen. Ook uw broer en de neef van uw vrouw werden omwille van u opgepakt. U ging direct naar de zus van uw vrouw. Kort nadien vond nog een huiszoeking plaats. Op 25/06/2005 verliet u samen met uw vrouw Rusland.

Jullie gingen naar Polen waar jullie de subsidiare beschermingsstatus kregen.

In november 2009 keerde uw vrouw terug naar Dagestan. Toen ze bij haar zus aankwam hoorde ze dat er een huiszoeking was geweest bij uw moeder. De dag nadien ging ze naar uw moeder. Wederom werd er een huiszoeking gedaan waarbij naar u gevraagd werd en waarbij haar sim kaart in beslag werd genomen. Er volgde nog een derde huiszoeking waarbij naar u gevraagd werd. Uw vrouw besloot om terug te keren naar Polen.

Na een verblijf van 2 weken keerde ze terug naar Polen.

In die periode werd u ook gebeld door een onbekende man die u bedreigde.

Nadat uw gezin terug in Polen was werd uw zoon door 2 personen aangesproken die vroegen wie zijn vader was. Omdat hij weigerde te antwoorden kreeg hij enkele klappen. Voordien was er nog een tweede dreigtelefoon geweest.

Omdat u zich niet meer veilig voelde in Polen verliet u samen met uw gezin op 15/12/2009 Polen. Jullie reisden naar België waar jullie op 16/12/2009 aankwamen.

Een dag later dienden jullie er een asielaanvraag in.

Op 15/04/2011 werden u en uw vrouw voor een eerste maal door het Commissariaat-generaal gehoord en werd er op 03/05/2011 een weigeringsbeslissing van de Vluchtelingenstatus en van de subsidiare bescherming genomen daar jullie het niet aannemelijk kon maken dat jullie niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten konden rekenen.

Op 09/08/2011 werden de beslissingen echter door het Commissariaat-generaal ingetrokken.

Op 15/12/2011 werden jullie voor een tweede maal door het Commissariaat-generaal gehoord.

De huiszoekingen blijven voortduren en er werd ook nog een convocatie opgestuurd.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: de binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, de internationale paspoorten van u en uw vrouw, jullie verblijfskaarten van Polen, jullie huwelijksakte, de geboorteaktes van jullie kinderen, treintickets, bustickets, nota's van het forum refugiés, Belgische medische attesten, een brief van het parket, 2 protocols van huiszoeking en 3 convocaties."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Gezien het feit dat u verklaarde over de Russische nationaliteit te beschikken dient uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie onderzocht worden.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees ongeloofwaardig maken.

Vooreerst werd een gedrag bij u vastgesteld dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Bovendien werd er een hoge mate van incoherentie in uw relaas vastgesteld.

U verklaarde dat u sinds 1999 door de autoriteiten wordt gezocht omdat u de rebellen zou hebben geholpen (CGVS p.2, 4, 6, 14). U hoorde ook van een kennis bij de politie dat u op een lijst van gezochte personen stond waar u tot op heden nog niet van geschapt werd (CGVS p.4). U leefde dan ook sinds 1999 tot uw vertrek naar Polen ondergedoken en er vonden sinds 1999 of 2000 doorlopend huiszoekingen plaats door verschillende veiligheidsdiensten (CGVS p.2, 3-5).

Niettemin keerde u in deze periode meerdere malen naar huis en bleef er ook overnachten wat weinig aannemelijk is indien men door de overheid wordt gezocht en daardoor ondergedoken leeft. U stelde wel dat u telkens 's morgens vroeg terug vertrok aangezien uw moeder amper een oog dicht deed als u er bleef overnachten. Ze deed dit om u te bewaken (CGVS p.2-3). Nadien verklaarde u dan weer dat het misschien ook eens 2 overnachtingen kon zijn geweest (CGVS p.14). Uw vrouw verklaarde echter dat u meermaals langer dan 2-3 nachten thuis overnachtte, al was het nooit meer dan een week (CGVS vrouw p.2).

Verder verkreeg u in de periode waarin u onderdook (1999-2005) voor de autoriteiten een binnenlands paspoort (in 2002).

Uw internationaal paspoort bemachtigde u zelfs na uw aanhouding in mei 2005 toen u door verschillende politionele instanties werd ondervraagd en in verband werd gebracht met rebellenactiviteiten.

Van uw advocaat hoorde u bovendien dat het de bedoeling was een rechtszaak tegen u op te starten (CGVS p.12). Bovendien vond er nadat u werd vrijgekocht maar voor uw vertrek uit Rusland (op 25/06/2005) nog een huiszoeking plaats terwijl u uw internationaal paspoort nog maar net op 21/06/2005 had verkregen (CGVS p.10, p.7-8).

Het is echter niet aannemelijk dat iemand die ondergedoken leeft en onder meer door de FSB wordt vervolgd het risico neemt om dergelijke documenten aan te vragen.

Het Commissariaat-generaal beschikt immers over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat iedere aanvraag van een internationaal paspoort nagetrokken wordt door diezelfde FSB.

Het is eveneens weinig aannemelijk dat u een internationaal paspoort kon bemachtigen terwijl u juist voordien nog verdacht werd van rebellenactiviteiten en men u voor de rechtbank wilde brengen. Te meer gezien het feit dat er na uw vrijlating maar voor uw vertrek naar Polen nog een huiszoeking werd gedaan.

U poogde deze onaannemelijke samenhang van zaken te rechtvaardigen door te stellen dat u deze documenten via een kennis kon regelen (CGVS p.10). U weet echter niet hoe deze kennis erin slaagde dergelijk belangwekkende documenten voor een geviseerde persoon te verkrijgen (CGVS p.11). Bovendien verklaarde u dat deze kennis een familielid van uw vrouw was (CGVS p.11, 14).

Uw vrouw stelde echter dat diezelfde kennis een neef van u betrof (CGVS vrouw p.5).

Toen u met de vastgestelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat uw vrouw het misschien verkeerd begrepen had (CGVS p.14). Dergelijke blote bewering vermag niet de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.

Betreffende uw binnenlands paspoort stelde u dat uw kennis dit in 2005 ging ophalen (CGVS p.12). Niettemin werd het binnenlands paspoort reeds in 2002 uitgegeven wat het niet aannemelijk maakt dat hij dit document in 2005 voor u geregeld had.

Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u dat de data misschien waren gewisseld. Het is weinig aannemelijk dat uw vriend uw meest recente paspoort pas in 2005 ging ophalen terwijl uw oud paspoort sinds 2003 bij de politie lag, dit te meer gezien het feit dat het binnenlands paspoort nog een stempel van het militair commissariaat bevat die in 2004 gedateerd is.

Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een dataverwisseling (CGVS p.11-12).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u deze documenten op de normale en legale wijze heeft verkregen.

De geloofwaardigheid als zou u sinds 1999 gezocht en gevisieerd worden door verschillende veiligheidsdiensten op beschuldiging van deelname aan rebellenactiviteiten wordt ernstig ondermijnd omwille van het feit dat u incoherente verklaringen betreffende de periode waarin u onderdook aflegde, u in de betreffende periode nog meermaals bij u thuis overnachtte en dat u in diezelfde periode belangwekkende documenten van diezelfde autoriteiten kon bemachtigen.

Bovendien blijkt uit uw binnenlands paspoort dat ook het militaire commissariaat in 2004 een stempel plaatste wat een verdere bevestiging is van het feit dat u het niet aannemelijk kan maken dat u door de autoriteiten zou worden vervolgd.

Ook betreffende uw enige arrestatie en de aanleiding van uw vertrek naar Polen in 2005 werden er 2 incoherenties en vaagheden vastgesteld die uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigen. Zo verklaarde u dat u na uw vrijlating direct naar de zus van uw vrouw ging en daar voor het eerst sinds uw arrestatie uw vrouw terugzag. Uw schoonbroer was er toen ook (CGVS p.13, 15).

Uw vrouw verklaarde echter dat zij u voor het eerst bij jullie thuis zag. Volgens haar was enkel uw moeder daar (CGVS vrouw p.3).

Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u dat ze het vergeten moest zijn (CGVS p.15).

Het is echter weinig aannemelijk dat men een dergelijk belangwekkend moment zou vergeten, te meer gezien het feit dat jullie zowel over de plaats als over de personen die erbij aanwezig waren tegenstrijdig zijn.

Voorts werd er ook betreffende de plaats waar u werd vastgehouden een incoherentie vastgesteld.

In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS blijkt immers uit uw verklaringen dat u op meerdere plaatsen werd vastgehouden (Vragenlijst 3.1).

Tijdens het gehoor bleek echter dat u altijd op dezelfde plaats werd vastgehouden (CGVS p.8).

Naast de incoherenties betreffende uw enige aanhouding die bovendien de aanleiding van uw vertrek uit Rusland betreft was u ook onaannemelijk vaag over de aanhouding zelf.

U stelde dat u sinds 1999 wordt gezocht en onderdook, dat u op een lijst van gezochte personen stond en dat er regelmatig huiszoekingen plaatsvonden. In 2005 slagen de autoriteiten er uiteindelijk in om u

te arresteren waarbij uw advocaat te weten kwam dat u werd beschuldigd van het verlenen van hulp aan de rebellen en van wapenbezit en dat het de bedoeling was een rechtzaak tegen u op starten – of er toen al officieel een strafzaak tegen u werd geopend kon u niet zeggen (CGVS p.12). Tijdens uw aanhouding werd u door verschillende diensten (waaronder de onderzoeksrechter en de FSB) ondervraagd. Niettemin vroegen ze enkel of u aan militaire acties deelnam en wie u kende (CGVS p.9-10).

In het licht van bovenstaande zaken – men was al bijna 7 jaar op zoek naar u en men wilde u voor het gerecht brengen op beschuldiging van deelname aan rebellenactiviteiten en illegaal wapenbezit - is het weinig aannemelijk dat u gedurende de ganse duur van uw vasthouding enkel deze algemene stellingen voor de voeten geworpen kreeg en dat men niet getracht heeft informatie van u los te krijgen met meer gerichte vragen zoals: aan welke militaire operaties u concreet deelnam en in welke periode u dat dan wel had gedaan.

Verder werd u onder druk gezet om een moord toe te geven. Wederom werd niet gespecificeerd wie u dan wel vermoord zou hebben (CGVS p.10).

Hiermee samenhangend wordt in het door u neergelegde document gerefereerd naar activiteiten waarin u onder meer medicijnen, voedsel en een GSM aan de eenheid van commandant G. (...) geleverd had (doc 13).

Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u hier geen concrete vragen over kreeg te meer u zelf aangaf in 1999 enkele keren effectief goederen aan G. (...) te hebben geleverd (CGVS p.6, 8).

Een dergelijke mate van vaagheid en incoherentie betreffende de enige aanhouding waar u het slachtoffer van zou zijn geweest is niet aannemelijk en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Verder werd een onaannemelijke mate van vaagheid en onwetendheid bij u vastgesteld betreffende de officiële beschuldiging tegen u en meer bepaald betreffende het document dat u ter staving van deze verklaring neerlegt.

Zo had u er geen concreet idee van welke officiële beschuldiging er tegen u was. U stelde enkel dat u werd beschuldigd van deelname aan een gewapende groepering onder artikel 208 punt 2 (deelname/hulp aan verboden, gewapende groepering) en voor het illegale bezit van wapens. Meer concrete informatie betreffende de officiële beschuldiging tegen u kon u echter niet geven.

U verwees enkel naar het door u neergelegde antwoord van het parket (doc 13). Volgens u bevatte het document echter geen enkele informatie over de manier waarop u de rebellen steunde en onder wiens leiding de eenheid stond aan wie u hulp zou hebben geleverd. U stelde enkel dat het document naar het artikel 208 verwees en dat er qua tijdsindicatie naar 1999 gerefereerd werd (CGVS p.6-7).

Het document blijkt echter veel meer informatie betreffende de officiële beschuldiging tegen u te bevatten. Zo wordt gesteld dat u aan de groepering onder het commando van G. (...) medicijnen, voedsel en een GSM zou hebben geleverd. Ook wordt er gesteld dat u gewonde rebellen de grens van Dagestan heeft helpen overschrijden.

In tegenstelling tot uw bewering wordt er dan weer geen enkele tijdsreferentie gemaakt en wordt u ook nergens van illegaal wapenbezit beschuldigd (doc 13).

Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de concrete officiële beschuldiging tegen u terwijl u een document neerlegt dat hiernaar verwijst. Verder verwijst het document naar een strafzaak tegen u. Wanneer er officieel tegen u een strafzaak werd geopend kon u ook niet zeggen (CGVS p.7). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw zelfs niet op de hoogte was van het feit dat er een officiële strafzaak tegen u loopt (CGVS vrouw p.4).

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw documenten ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere

Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u en uw vrouw voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Verder kan nog het volgende over deze documenten worden opgemerkt.

De binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, de internationale paspoorten van u en uw vrouw, jullie huwelijksakte en de geboorteaktes van jullie kinderen bevatten enkele persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

Jullie verblijfskaarten van Polen geven aan dat jullie er de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

U legt ook medische attesten neer die van 2010 en 2011 dateren waaruit zou blijken dat u aan PTSD zou lijden.

Er kan erop gewezen worden dat het visum als arts van de psychiater in kwestie, Dr. H. G. (...), reeds in 2006 door de Orde van Geneesheren werd ingetrokken, waardoor er geen bewijswaarde aan het document kan gehecht worden (zie landeninformatie). Bovendien wordt wederom slechts in zeer rudimentaire woorden naar het land van herkomst verwezen zijnde dat hij niet kan terugkeren. Naar de vervolgingsfeiten op zich wordt niet gerefereerd waardoor de vastgestelde diagnoses, zelfs indien er ook maar enige bewijswaarde aan deze attestatie kan worden gegeven, quod non, überhaupt niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten kunnen worden gelinkt.

Opmerkelijk genoeg wordt ook telkens naar Tsjetsjenië verwezen terwijl u afkomstig bent uit Dagestan en ook daar vervolgd werd.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u volgens de betreffende dokter niet in staat bent (ver) te reizen (attest 12/06/2010, 02/04/2010) terwijl Dr. De Pauw u hier opmerkelijk genoeg wel toe in staat acht (attest 04/01/2010).

Betreffende de geheugenproblemen gaf u geen blijk hier tijdens het gehoor last van te hebben - de tegenstrijdigheden zouden vergissingen of vergetelachtigheden van uw vrouw betreffen, u was bijvoorbeeld heel precies betreffende datum (14/05/2005 CGVS p.6) en beschrijving van uw arrestatie (CGVS p.8), de datum van uw vertrek uit Rusland (CGVS p.8) en duur van uw aanhouding (2 nachten). Behalve het feit dat u soms verjaardagen van uw kinderen vergeet toen u werd geconfronteerd met het feit dat uw binnenlands paspoort in 2002 werd uitgegeven maakte u geen enkele concrete referentie naar geheugenproblemen (CGVS p.12).

De medische attestatie van Dr. De Pauw bevat enkel elementaire informatie die blijkbaar gebaseerd is op 1 consultatie (04/01/2010). Er wordt slechts zeer rudimentair en in algemene bewoordingen (oorlog, ontvoering, opsluiting, marteling), waarbij er overigens foutief naar Tsjetsjenië wordt verwezen terwijl uw arrestatie in Dagestan plaatsvond, naar uw land van herkomst verwezen. Op welke informatie de betreffende dokter zich baseert om deze diagnose aan uw vervolgingsproblemen te linken wordt niet vermeld.

Hierdoor zijn er ernstige vermoedens dat dit op basis van uw verklaringen gebeurde – het betreft immers slechts 1 consultatie. Bijgevolg is dergelijke attestatie niet van die aard dat de vastgestelde medische problemen kunnen worden gelinkt aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten. Verder geeft het document geen enkele informatie over de impact van de vastgestelde diagnose op uw cognitieve functies.

Betreffende de brief van het parket blijkt uit uw verklaringen dat u amper op de hoogte bent van de inhoud van het document. Voorts bevat het document geen enkele stempel wat de ernstige twijfels betreffende het officiële karakter van de brief verder bevestigt. Ook de protocols van huiszoeking bevatten geen enkele stempel waardoor er ernstige twijfels over het officiële karakter van de betreffende documenten ontstaan.

Ten slotte legt u nog 3 convocaties neer. Vooreerst bleek u amper op de hoogte van de inhoud van deze door u neergelegde documenten. U kon zelfs niet zeggen of de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen op het document stond vermeld (CGVS p.4-5). Voorts bevat geen van de convocaties enige verwijzing naar enige beschuldiging tegen u. Het stelt enkel dat u als verdachte wordt opgeroepen. Bijgevolg kunnen dergelijke documenten op zichzelf niet aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten worden gelinkt. Bovendien beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat men op relatief eenvoudige wijze vervalste documenten tegen betaling in de Russische Federatie kan bekomen waardoor deze documenten dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Deze documenten beschikken aldus over onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen.

De trein- (Polen België) en bustickets (traject Polen Dagestan) bevatten enkel informatie over jullie reistrajecten. De nota's van het forum refugiés hebben betrekking op de omstandigheden van Tsjetsjenen in Polen wat geen enkele relevantie heeft met betrekking tot uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst en bijgevolg tot deze beslissing."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Artikel 48/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit Verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen

van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (*Pb.L.* 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip "land van herkomst". Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als "*het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats*" (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekers of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekers de bescherming van dit land niet kunnen invoeren of indien zij geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op te beroepen.

De omstandigheid dat de verzoeker in een "veilig derde land" dan wel in een "eerste land van asiel" heeft verbleven of beschikt over een "reëel vestigingsalternatief", doet aan het voorgaande geen afbreuk. Deze begrippen vinden immers geen grondslag in de interne regelgeving.

De Raad wijst er evenwel op dat, zo de verzoeker in een ander land erkend werd als vluchteling, hij geen rechtstreeks belang kan doen gelden om zijn asielaanvraag ook door de Belgische overheid te laten onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van dat ander land vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

Zo aan hem in een andere lidstaat de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, kan verzoeker geen rechtstreeks belang doen gelden om deze status in België toegekend te zien, tenzij hij ten aanzien van die andere lidstaat vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat dat verzoeker op 25 juni 2005 Rusland verliet en naar Polen reisde alwaar aan hem en zijn echtgenote de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

Verzoeker bevestigt dit in zijn verzoekschrift van 19 januari 2012 (zie p. 2).

Verzoeker laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 3) omdat hij zich niet veilig voelde in Polen, hij dit land heeft verlaten en op 17 december 2009 asiel heeft aangevraagd in België.

Dienaangaande vermeldt verzoeker in zijn verzoekschrift nog dat hij tijdens zijn verblijf in Polen werd opgebeld door een onbekende man die hem bedreigde en dat zijn zoon in Polen eens werd benaderd door twee onbekende mannen met de vraag waar zijn vader was; toen zijn zoon weigerde te antwoorden, hebben ze hem geslagen.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 januari 2012 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van mening dat gezien de commissaris-generaal zijn beslissing van 3 mei 2011 intrekt om vervolgens in zijn nieuwe beslissing geen enkele verwijzing te maken naar het verhoorverslag van 15 april 2011 maar louter te verwijzen naar het verhoorverslag van 15 december 2011 moet worden besloten dat hij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van zijn beslissing; verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal minstens de verplichting had om tijdens het verhoor van 15 december 2011 aan verzoeker te vragen of hij nog iets wenste te wijzigen aan het verhoorverslag van 15 april 2011.

De commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker daarenboven eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden door het asieldoosier van verzoeker niet op te vragen bij de Poolse autoriteiten hoewel hij daartoe gemachtigd was.

Verzoeker voert verder de schending aan van de motiveringsplicht.

Door zich in zijn beslissing van 22 december 2011 enkel te beperken tot de loutere vermelding dat verzoeker een verblijfstitel heeft in Polen zonder daadwerkelijk te motiveren of een terugkeer naar Polen daadwerkelijk kan, heeft de commissaris-generaal volgens verzoeker ook de motiveringsplicht geschonden.

Minstens had de commissaris-generaal in zijn beslissing volgens verzoeker moeten motiveren waarom hij geen beoordeling deed ten opzichte van Polen.

Verzoeker roept tevens een schending in van het recht van verdediging.

Verzoeker merkt op dat, indien zou blijken dat de commissaris-generaal contact heeft gehad met de Poolse autoriteiten, hij verzoeker daaromtrent had moeten inlichten, zo niet maakt dit een schending van het recht op verdediging uit.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij verwijst in zijn verzoekschrift naar enkele getuigen die zijn relaas staven en voegt aan zijn verzoekschrift enkele verklaringen toe (zie stukken 3-6). Volgens verzoeker hebben deze getuigenissen een hogere bewijskracht dan de waarde die de commissaris-generaal aan de vastgestelde incoherentie hecht.

Verzoeker herneemt zijn verklaring dat zijn verblijf in de woning een berekend risico was daar de huiszoekingen nog nooit 's nachts hebben plaatsgevonden. Bovendien wijst hij er op dat het zeer menselijk is om steeds terug te keren naar de familiewoning. Dat zijn verklaringen en deze van zijn vrouw tegenstrijdig zijn met betrekking tot het aantal nachten dat hij bleef slapen doet volgens verzoeker geen afbreuk aan het relaas. Verzoeker merkt op dat hij in het begin maar één nacht bleef slapen, maar hoe langer het onderduiken aansleepte, des te meer vertrouwen hij kreeg om af en toe langer dan één nacht te overnachten.

Verzoeker stelt (zie verzoekschrift p. 7) dat *"Aan de echtgenote van verzoeker werd tijdens het gehoor dd. 15.12.2011 enkel de vraag gesteld of verzoeker meer dan één nacht bleef overnachten. Gezien dit af en toe ook gebeurde gaf de echtgenote een positief antwoord."* en besluit dat zijn verklaringen en deze van zijn vrouw, gelet op de wijze van vraagstelling, niet tegenstrijdig zijn.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat wat betreft de afgifte van de paspoorten, zijn verhaal waarheidsgetrouw is. Verzoeker laat gelden dat aangezien zijn vrouw niet de mogelijkheid werd geboden om een verklaring te geven voor het feit dat zij met betrekking tot de afgifte van het paspoort iets anders had verklaard dan haar man, de commissaris-generaal onmogelijk kan besluiten dat de uitleg van verzoeker dat zijn vrouw het misschien verkeerd begrepen had, een blote bewering is.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat een kennis zijn binnenlands paspoort ging ophalen in 2005, terwijl dit paspoort reeds in 2002 werd uitgegeven, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal verzoekers opmerking dat hij misschien de data zou hebben verwisseld, uit zijn context heeft getrokken.

Hij merkt dienaangaande op dat (zie verzoekschrift p. 8) *"Verzoeker heeft steeds voorgehouden dat een kennis het paspoort pas in ontvangst heeft genomen in 2005. Verzoeker heeft echter nooit beweerd dat het paspoort pas in 2005 werd uitgegeven door de Russische autoriteiten. Tevens heeft verzoeker niet uit eigen beweging de datum van uitgifte van het paspoort vermeld tijdens het gehoor dd. 15.12.2011."*

Verzoeker heeft daarentegen wel de datum van afgifte van zijn oud paspoort, met name 2003, aan verweerder meegedeeld. De afgifte van het oud paspoort was een eerste poging om het nieuw paspoort mee te krijgen, maar mislukte omwille van het feit dat verzoeker niet in eigen persoon aanwezig was om het paspoort in ontvangst te nemen. Pas later in het gehoor werd verzoeker door toedoen van verweerder geconfronteerd met de uitgiftedatum van het binnenlands paspoort, waarop verzoeker aan verweerder meedeelt dat hij zich vermoedelijk heeft vergist van data."

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal nagelaten heeft bijkomende vragen te stellen teneinde na te gaan in welke data verzoeker zich zou vergist hebben, waardoor het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker de documenten op de normale en legale wijze zou hebben ontvangen, louter berust op veronderstellingen.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal hem evenmin heeft gevraagd op welke wijze de stempel van het militair commissariaat in het binnenlands paspoort is terecht gekomen. Volgens verzoeker kan de commissaris-generaal dan ook niet zomaar besluiten dat dit is gebeurd naar aanleiding van een normale en legale handeling van verzoeker na het bekomen van het document. Verzoeker stelt dat hij in werkelijkheid geen idee heeft hoe deze stempel in 2004 in het paspoort is terecht gekomen.

Verzoeker besluit dat, aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat corruptie in de Russische Federatie mogelijk is, het verhaal van verzoeker niet in strijd is met de informatie van de commissaris-generaal aangaande omkoping.

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdige en vage verklaringen aangaande zijn detentie en aanhouding, werpt verzoeker op dat hij tijdens de verhoren meermaals bewusteloos werd geslagen; ook net voor zijn vrijlating werd hij bewusteloos geslagen.

Verzoeker geeft aan dat hij pas bij bewustzijn is gekomen toen hij in de woning van de zus van zijn echtgenote was. Verzoeker stelt dat hij er bijgevolg van uitging dat hij rechtstreeks naar de woning van de zus van zijn echtgenote werd gebracht na zijn vrijlating.

Verzoeker verklaart dat hij pas na het verhoor van 15 december 2011 door zijn vrouw op de hoogte werd gebracht van het feit dat hij, half bewusteloos, eerst naar zijn eigen woning werd gebracht om vervolgens te worden overgebracht naar het huis van zijn schoonzus. Volgens verzoeker berust het besluit van de commissaris-generaal, ook op dit punt, op veronderstellingen.

Verzoeker stelt dat hij door de stress van het verhoor op het Commissariaat-generaal zich enkel nog kon herinneren dat de officiële beschuldiging zoals neergeschreven in een document dat hij ter staving van zijn asielrelaas neerlegde, verwees naar artikel 208.

Verzoeker voegt er aan toe dat, ondanks aandringen van de ambtenaar op het Commissariaat-generaal, hij zich geen andere gegevens kon herinneren en hij in verwarring raakte omtrent de inhoud van het document. Verzoeker haalt aan dat vaagheid omtrent de inhoud van het stuk onvoldoende is om de bewijskracht ervan af te wijzen wanneer dit niet samengaat met de weerlegging van de authenticiteit. Verder, zo stelt hij, is ook het ontbreken van een stempel onvoldoende om te twijfelen aan het officieel karakter te meer daar de commissaris-generaal in gebreke blijft om het bewijs te leveren dat deze stempel effectief aanwezig moet zijn om te kunnen spreken van een rechtsgeldig document.

Verzoeker voert tenslotte een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat ten onrechte enkel de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet wordt gesteld. Hij benadrukt dat aan de hand van de door hem neergelegde documenten alsook uit de verschillende getuigenverklaringen, ontegensprekelijk kan worden afgeleid dat de autoriteiten in Dagestan van oordeel zijn dat verzoeker de rebellen heeft geholpen. Hij wijst er op dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 december 2011 erkent dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht zijn etnie, een risico loopt op problemen met de overheid. Bijgevolg stelt verzoeker dat hij wel degelijk onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b. van de vreemdelingenwet valt.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift een schending inroept van het recht van verdediging, merkt de Raad op dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal zijn asielsdossier had dienen op te vragen bij de Poolse autoriteiten, antwoordt de Raad dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verzoekers argument wordt bijgevolg ter zijde geschoven.

2.8. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

2.9. Zo stelde de commissaris-generaal vooreerst vast dat verzoekers gedrag niet in overeenstemming te brengen is met de door hem verklaarde vervolgingsvrees.

Het blijkt dat hij in de periode dat hij ondergedoken leefde, meerdere malen terugkeerde naar huis en hij er tevens bleef overnachten; daarenboven legden verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen af aangaande het aantal nachten dat verzoeker er overnachtte.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat zijn verblijf in de woning een berekend risico was daar de huiszoekingen nog nooit 's nachts hebben plaatsgevonden overtuigt niet. Hiermee beperkt verzoeker zich immers enkel tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker met zijn argumentatie dat het zeer menselijk is om steeds terug te keren naar de familiewoning, te kort schiet.

De Raad volgt verzoeker evenmin waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat zijn verklaringen en deze van zijn vrouw tegenstrijdig zijn met betrekking tot het aantal nachten dat hij bleef slapen, geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas.

De commissaris-generaal merkt dienaangaande in de nota van 10 februari 2012 correct op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij in het begin maar één nacht bleef slapen, maar hoe langer het onderduiken aansleepte, des te meer vertrouwen hij kreeg om af en toe langer dan één nacht thuis te blijven, geeft hij een duidelijke post-factum verklaring die na reflectie tot stand is gekomen om de vastgestelde incoherentie in de verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen.

Ook verzoekers verwijt dat, gegeven de wijze van vraagstelling door de commissaris-generaal, de verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote niet tegenstrijdig zijn, snijdt geen hout. Uit de verhoorverslagen van het Commissariaat-generaal blijkt duidelijk dat er eenduidige, duidelijke vragen werden gesteld, zodat het verwijt van verzoeker niet opgaat.

Verder merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct op dat verzoeker in de periode waarin hij onderdook, een binnenlands paspoort verkreeg, wat evenmin te rijmen valt met zijn voorgehouden vrees. Verzoeker verklaarde tevens dat hij zijn internationaal paspoort bemachtigde na zijn aanhouding in mei 2005, toen hij door verschillende politionele instanties werd ondervraagd, en in verband werd gebracht met rebellenactiviteiten, wat niet aannemelijk is van een man die wordt verdacht van rebellenactiviteiten en die men voor de rechtbank wil brengen.

Daarenboven merkte de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker en diens echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot de manier waarop verzoeker aan deze documenten is gekomen:

“U poogde deze onaannemelijke samenhang van zaken te rechtvaardigen door te stellen dat u deze documenten via een kennis kon regelen (CGVS p.10). U weet echter niet hoe deze kennis erin slaagde dergelijk belangwekkende documenten voor een geviseerde persoon te verkrijgen (CGVS p.11). Bovendien verklaarde u dat deze kennis een familielid van uw vrouw was (CGVS p.11, 14).

Uw vrouw stelde echter dat diezelfde kennis een neef van u betrof (CGVS vrouw p.5). Toen u met de vastgestelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd stelde u enkel dat uw vrouw het misschien verkeerd begrepen had (CGVS p.14).

Dergelijke blote bewering vermag niet de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat wat betreft de tegenstrijdige verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote aangaande de afgifte van de paspoorten, zijn versie de juiste was. Eén keuze uit verschillende versies zonder meer volstaat niet om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen; het komt inderdaad aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verder merkte de commissaris-generaal tevens een belangrijke incoherentie op tussen verzoekers verklaringen dat zijn kennis het binnenlands paspoort in 2005 ging ophalen en de vaststelling dat het document reeds in het jaar 2002 werd uitgegeven:

“Betreffende uw binnenlands paspoort stelde u dat uw kennis dit in 2005 ging ophalen (CGVS p.12). Niettemin werd het binnenlands paspoort reeds in 2002 uitgegeven wat het niet aannemelijk maakt dat hij dit document in 2005 voor u geregeld had. Toen u met deze incoherentie werd geconfronteerd stelde u dat de data misschien waren gewisseld.

Het is weinig aannemelijk dat uw vriend uw meest recente paspoort pas in 2005 ging ophalen terwijl uw oud paspoort sinds 2003 bij de politie lag, dit te meer gezien het feit dat het binnenlands paspoort nog een stempel van het militair commissariaat bevat die in 2004 gedateerd is. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een dataverwisseling (CGVS p.11-12). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u deze documenten op de normale en legale wijze heeft verkregen.”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift wederom tot het geven van -niet verhelderende- post factum verklaringen waar hij aangeeft dat (zie p. 8) *“Verzoeker heeft steeds voorgehouden dat een kennis het paspoort pas in ontvangst heeft genomen in 2005.*

Verzoeker heeft echter nooit beweerd dat het paspoort pas in 2005 werd uitgegeven door de Russische autoriteiten.

Tevens heeft verzoeker niet uit eigen beweging de datum van uitgifte van het paspoort vermeld tijdens het gehoor dd. 15.12.2011.

Verzoeker heeft daarentegen wel de datum van afgifte van zijn oud paspoort, met name 2003, aan verweerder meegedeeld.

De afgifte van het oud paspoort was een eerste poging om het nieuw paspoort mee te krijgen, maar mislukte omwille van het feit dat verzoeker niet in eigen persoon aanwezig was om het paspoort in ontvangst te nemen. Pas later in het gehoor werd verzoeker door toedoen van verweerder geconfronteerd met de uitgiftedatum van het binnenlands paspoort, waarop verzoeker aan verweerder meedeelde dat hij zich vermoedelijk heeft vergist van data”.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing besluit dat het weinig aannemelijk is dat de kennis van verzoeker zijn meest recente paspoort pas in 2005 ging ophalen terwijl verzoekers oude paspoort sinds 2003 bij de politie lag, te meer daar het binnenlands paspoort nog een stempel van het militair commissariaat bevat van het jaar 2004.

Verzoekers opwerping in zijn verzoekschrift dat hij geen idee heeft hoe deze stempel in 2004 in het paspoort terecht kwam, draagt evenmin bij om de vastgestelde incoherentie te verklaren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat, aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat corruptie in de Russische Federatie mogelijk is, zijn verhaal niet in strijd is met de informatie aangaande omkoping die de commissaris-generaal aan het administratief dossier toevoegt, antwoordt hij naast de kwestie.

Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt in zijn nota is het niet zozeer het bezit van bovenstaande documenten, welke inderdaad soms illegaal kunnen worden verkregen, doch wel het zichzelf kenbaar maken bij de autoriteiten om allerlei administratieve documenten te verkrijgen, dat de gegrondheid van zijn vluchtelingrechtelijke vrees op ernstige wijze ondermijnt.

De vaststelling dat verzoeker in de periode dat hij ondergedoken was voor de autoriteiten, het risico neemt om dergelijke documenten aan de autoriteiten te vragen, ondermijnt wel de vrees die hij ten aanzien van die autoriteiten beweert te koesteren.

2.10. Naast dit gedrag dat niet in overeenstemming te brengen is met zijn verklaarde vervolgingsvrees, stelde de commissaris-generaal tevens een hoge mate van incoherenties vast in het asielrelaas van verzoeker.

Zo werden er betreffende verzoekers enige arrestatie en de aanleiding in 2005 van zijn vertrek naar Polen, incoherenties en vaagheden vastgesteld.

De concrete motieven staan uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verweer in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, tot het opwerpen van een aantal post factum verklaringen en tot het verwijt dat het besluit van de commissaris-generaal berust op veronderstellingen, wat evenwel geen dienstig verweer uitmaakt.

De vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande verzoekers detentie en aanhouding blijven staande, en de Raad schaart zich dienaangaande achter het besluit van de commissaris-generaal.

Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker tevens op een niet aannemelijke manier onwetend was omtrent de officiële beschuldiging tegen hem gericht en meer bepaald betreffende het document dat hij ter staving van deze verklaring neerlegde;

“Zo had u er geen concreet idee van welke officiële beschuldiging er tegen u was. U stelde enkel dat u werd beschuldigd van deelname aan een gewapende groepering onder artikel 208 punt 2 (deelname/hulp aan verboden, gewapende groepering) en voor het illegale bezit van wapens. Meer concrete informatie betreffende de officiële beschuldiging tegen u kon u echter niet geven. U verwees enkel naar het door u neergelegde antwoord van het parket (doc 13). Volgens u bevatte het document echter geen enkele informatie over de manier waarop u de rebellen steunde en onder wiens leiding de eenheid stond aan wie u hulp zou hebben geleverd. U stelde enkel dat het document naar het artikel 208 verwees en dat er qua tijdsindicatie naar 1999 gerefereerd werd (CGVS p.6-7). Het document blijkt echter veel meer informatie betreffende de officiële beschuldiging tegen u te bevatten. Zo wordt gesteld dat u aan de groepering onder het commando van G. (...) medicijnen, voedsel en een GSM zou hebben geleverd. Ook wordt er gesteld dat u gewonde rebellen de grens van Dagestan heeft helpen overschrijden. In tegenstelling tot uw bewering wordt er dan weer geen enkele tijdsreferentie gemaakt en wordt u ook nergens van illegaal wapenbezit beschuldigd (doc 13). Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de concrete officiële beschuldiging tegen u terwijl u een document neerlegt dat hiernaar verwijst. Verder verwijst het document naar een strafzaak tegen u. Wanneer er officieel tegen u een strafzaak werd geopend kon u ook niet zeggen (CGVS p.7). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat uw vrouw zelfs niet op de hoogte was van het feit dat er een officiële strafzaak tegen u loopt (CGVS vrouw p.4).

Verzoeker poogt in zijn verzoekschrift zijn onwetendheid te vergoelijken door te verwijzen naar de stress die samenhangt met het verhoor op het Commissariaat-generaal. Verzoeker voert nog aan dat vaagheid omtrent de inhoud van een stuk onvoldoende is om bewijskracht aan dit document te ontfangen wanneer dit niet samengaat met de weerlegging van de authenticiteit.

De Raad antwoordt dat stress de vaagheid en onwetendheid van verzoeker niet kan vergoelijken. Elk verhoorgesprek brengt immers stress en emoties met zich mee; verzoeker toont niet aan dat stress hem verhinderd heeft zijn relaas op een normale manier te brengen.

De Raad voegt hier aan toe dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontfangen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008; RvV, nr. 13.077 van 25 juni 2008; RvV, nr. 32 872 van 20 oktober 2009).

De Raad besluit bijgevolg dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn onwetendheid betreffende de officiële beschuldiging tegen hem en de documenten die hij ter staving van deze bewering neerlegde te verklaren. Van verzoeker mocht inderdaad worden verwacht dat hij een minimum aan informatie kon verschaffen, wat evenwel niet het geval was.

2.11. Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht.

De bij het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaringen die, volgens verzoeker diens relaas zouden staven, vermogen niet de geloofwaardigheid van het ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad wijst er op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten maar op zichzelf niet vermogen een ongeloofwaardig asielrelaas geloofwaardig te maken.

De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat dergelijke getuigenissen sowieso geen bewijswaarde hebben daar ze subjectief van aard zijn en geen officieel karakter hebben.

De documenten, door verzoeker aan de Raad toegezonden bij aangetekend schrijven op 1 februari 2012, met name een aantal getuigenverklaringen en een attest van 13 januari 2011 van het hoofd van de dorpsadministratie Boragangechuv, vermogen om dezelfde reden de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas niet te herstellen.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij deze documenten, onder andere het attest van de dorpasadministratie van 13 januari 2011, niet eerder in de loop van de procedure kon voorleggen, zoals voorschreven in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet wanneer er "nieuwe gegevens" worden ingeroepen.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.12. Zo aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd in Polen, kan hij geen rechtstreeks belang doen gelden om zijn vraag om subsidiaire bescherming van 24 november 2010 nog door de Belgische overheden te laten onderzoeken, tenzij hij ten aanzien van die Lidstaat een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet kan doen gelden.

2.13. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dienaangaande gelden dat gezien hij zich niet veilig voelde in Polen, hij dit land eind 2009 heeft verlaten voor België.

Daaromtrent vermeldt hij in zijn verzoekschrift enkel dat hij in Polen werd opgebeld door een onbekende man die hem bedreigde en dat zijn zoon in Polen werd benaderd door twee onbekende mannen met de vraag waar verzoeker was; toen zijn zoon weigerde te antwoorden, werd hij geslagen.

2.14. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij voor de beweerde moeilijkheden in Polen geen enkele bescherming kon bekomen van de autoriteiten aldaar.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op 15 april 2011 op het Commissariaat-generaal dat hij geen enkel probleem had met de overheid in Polen (zie verhoorverslag, p. 13). Verzoeker verklaarde daarnaast dat hijzelf buiten de dreigtelefoons geen andere problemen heeft gehad in Polen (zie verhoorverslag, p.12).

Verder verklaarde verzoeker dat hij na het incident met zijn oudste zoon naar de politie ging (zie verhoorverslag, p. 9) en dat een politieagent hem vragen stelde en de antwoorden noteerde.

Toen de politieagent verzoekers nationaliteit te weten kwam, zou hij volgens verzoeker gezegd hebben dat diens problemen de politie niet interesseerden.

Verzoeker blijft echter in gebreke een bewijs voor te leggen dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie (zie verhoorverslag, p. 11).

Verzoeker verklaarde tevens dat hij dezelfde dag naar een advocate, D., ging die hem heeft meegedeeld dat zij zich met zulke zaken niet kon bezighouden (zie verhoorverslag, p. 9).

Verzoeker voegde er aan toe dat zij hem wel een lijst van advocaten gaf aan wie hij advies kon vragen maar stelde dat hij geen advocaat meer heeft gecontacteerd omdat hij hiervoor zou moeten betalen. Daarnaast verklaarde verzoeker nergens anders klacht te hebben ingediend en evenmin naar het gerecht te zijn gestapt aangezien hij stress had en bang was (zie verhoorverslag, p. 12).

De Raad merkt op dat van verzoeker mocht worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden zou uitputten om bescherming te verkrijgen in Polen, het land waarin hij eerder de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, alvorens elders bescherming te zoeken.

Gezien niet blijkt dat verzoeker tegen de voorgehouden dreiging in Polen geen enkele bescherming kon bekomen van de autoriteiten aldaar, besluit de Raad dat er geen redenen voorhanden zijn om van verzoeker de vluchtelingenstatus te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen ten overstaan van Polen.

2.15. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldig wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 15 december 2011 dat afgenomen werd met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, en in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen,

De Raad voegt hier aan toe dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 december 2011 niet verwijst naar het verhoorverslag van 15 april 2011 maar enkel verwijst naar het verhoorverslag van 15 december 2011, dit niet betekent dat bij het nemen van deze beslissing geen rekening zou gehouden zijn met het gehoorverslag van 15 april 2011.

Verzoeker blijft in zijn verzoekschrift tevens in gebreke aan te geven met welke elementen van zijn asielrelaas de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden, of in hoeverre ook een verwijzing naar het verhoorverslag van 15 april 2011 een ander licht zou hebben geworpen op de motieven van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad besluit dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE